

Dag 515 – maandag 26 mei

Lagun heeft precies geen honger deze ochtend. Of is hij intussen zo ingesteld op zijn clickergewenning dat hij gewoon de snoepjes afwacht? Hij krijgt enkele klikjes op het perron terwijl we op de trein wachten maar ik overdrijf niet.

In de trein zelf gaat hij heel mooi onder mijn stoel liggen zonder snoep.
Geweldig: dat zit er dus goed in.

Ook de rest van de dag zet mijn kleine man zijn beste poot voor. Ik had het niet verwacht. Ikzelf op een lege maag... da's niet zo fraai. ;-)

Ik neem hem een paar keer mee naar het toilet onder jaloerse blikken van de andere mannen op het werk die niet in het damestoilet binnen mogen. Telkens vrees ik weer dat ik gillende stemmen zal horen vanuit mijn hokje als een externe dame haar neus komt poederen (het toilet op onze verdieping bevindt zich immers in het openbare gedeelte) maar geen bezoekers vandaag.

Vandaag gaan we voor de 'on y va', iets wat hij veel beter doet zonder lijn dan met. Wat is dat toch een noodzakelijk kwaad hé zo een leiband. Ik voel dat het goed zit en maak zijn 'stay'-oefeningen wat moeilijker. We gaan naar nieuwe plaatsen in het gebouw die hij nog niet heeft mogen ontdekken en ik geef hem daar een 'stay' terwijl ik uit het zicht verdwijn. Wanneer ik terug ga piepen, zit Lagun steevast in zijn zelfde houding op dezelfde plaats. Lieverdje!

Zelfs zijn vogelobsessie laat hij vandaag voor wat het is. Het helpt natuurlijk dat op er op de vaste duivenconferentieplaats aan het station net een meute jonge schoolkinderen passeert die allemaal vol bewondering in koor 'ooooooooooooo' roepen bij het zien van mijn adonis. Het kleine grut poseert voorwaar!

Op het perron in Brussel-Noord gaat het echter wel even verkeerd. Het is er stampende druk wanneer ik het kleine grut zijn zenuwachtige 'ik moet zo dringend een worstje draaien'-gesnuffel herken. Aaaaaaaaaa... Moet dat echt nu?! Ik zie niet meteen een plaatsje waar hij op zijn gemak kan hurken, ik zie enkel de toenemende paniek op zijn snoet. Ja lieverd, ik weet wel dat je het niet graag doet voor een publiek... we zetten het op een rennen naar het einde van het perron en Lagun weet ook wat de bedoeling is. Hij houdt zich netjes in en pas wanneer we maar een handvol toeschouwers meer hebben, laat het kleine grut zich helemaal gaan. Deze keer maakt hij er een volle maan van, het houdt niet op bij een halve cirkel zoals gewoonlijk. Jeetje, dat zal dus wel de reden zijn geweest waarom je deze ochtend niet hebt gegeten hé schat; je zat verstopt.

In de trein hebben we niet onze vaste stek maar het blijkt geen probleem. Lagun is opgelucht, en ik dus ook.

We maken een lange avondwandeling deze avond en ik neem een stukje mountainbikepad mee. Het is een relatief onbekend pad dwars door een bos en we zijn er moederziel alleen. Lagun transformeert in een zotte speurhond. Bij thuiskomst slobbert onze speurneus zo een slordige liter water achtereen uit... hij heeft met zijn dolle gezigzag dan ook drie keer de wandeling gemaakt die ik heb gehad. En hij heeft grijze sokjes aan... lang leve de modder...

Dag 516 – dinsdag 27 mei

We krijgen de folks op bezoek over de middag en knabbelen de restanten barbecue op van gisteren. Geen van de woefjes zet het op een schooiën. Wat? Heb ik niet lekker gekookt dan misschien? ;-)

De clicker begint zijn vruchten af te werpen: 'debout' gaat foutloos intussen en ik heb de banden van de rolstoel opgepompt. Nu kunnen we er echt gaan invliegen zie. Ik geef hem een reeks oefeningen vanuit de rolstoel. Het is even wennen. Vooral voor mezelf dan.

's Avonds heb ik geen tijd meer voor een avondwandeling. Ik voel me schuldig maar meneer platjas laat me duidelijk merken dat hij daar vet mee is... hij verveelt zich. En we weten allemaal waar dat in resulteert...

Dag 517 – woensdag 28 mei

Ik zit nog volop in de verbeteringen van de examens en werk dus opnieuw thuis. Dat betekent wandelen over de middag! Joepie! Behalve voor de poes op ons pad... Lagun voert een regelrecht dramastuk op wanneer we een poes passeren. Het is voorwaar nog erger dan met vogels. Ik verhef mijn stem voor gans Landegem en effect!

's Avonds komt Marleen de bench van boxer Max afzwieren. Wanneer we maandagavond terug landen in Brussel, zal Max ons immers thuis al opwachten voor een paar dagen logeerpret. We kijken er al naar uit! En ook Lagun die zich ogenblikkelijk op het kussen van Max stort en er niet meer afkomt voor de rest van de avond. Ja ja Max, je kussen zal voorverwarmd zijn.

Dag 518 – donderdag 29 mei

Vandaag is het zover: we vertrekken naar IJsland. Lagun ziet ons koffers inpakken en voelt de bui al hangen. Hij probeert zich nog te verstoppen in een van de tassen maar sorry lieverd, een vlucht in een koud luidruchtig ruim, dat bespaar ik je liever, hoe graag ik je ook aan mijn zijde zou hebben.